

"פלישיה קינגסלי עושה זאת שוב.
היא מצליחה לשלב הומור שנון, מתח מיני מחשמל ועלילה
שאי אפשר להניח מהיד. זהו שיר הלל לנו יורק ולאוכל איטלקי!"
Vanity Fair Italia

אהבה לא בתפריט

פלישיה קינגסלי

פלישיה קינגסלי
אהבה לא
בתפריט

מאיטלקית: מונה גודאר

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

פלישיה קינגסלי
אהבה לא בתפריט

Felicia Kingsley
UNA CONQUISTA FUORI MENÙ

Copyright © 2024 by Felicia Kingsley

Furthermore it undertakes to print the original title in Italian and the copyright notice (Una conquista fuori menù, Felicia Kingsley - ©2024 Newton Compton Editori srl), together with the notice "This edition published in agreement with the Proprietor through MalaTesta Literary Agency, Milan". In the preliminary pages, in keeping with the custom of the country of publication

עורכת: ענבל כהן זיליאני
הגהות: אילת שני
הגהה אחרונה: ורד בן דוד
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרן | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2024 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות הוצאת ספרים בע"מ

Printed in Israel 2026 | 2026 נדפס בישראל

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמון, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

מסת"ב 978-965-7831-878 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

אזהרת טריגר:

לתשומת ליבכם, הספר מכיל אזכורים העלולים לפגוע
ברגישותם של הקוראים כגון שפה וסצנות בוטות, שימוש
באלכוהול, אפליה מגדרית, אלימות פיזית, התעללות נפשית,
התעללות.

אני אוהבת להעלות את רף הציפיות בכל הנוגע לגברים,

אבל הפעם אולי הגזמתי.

אני מצטערת

פ'

העיר ניו יורק של

אהבה לא בתפריט

ניו ג'רזי

נהר הוודסון

איסט ריבר

קווינס

אינווד פורט ג'ורג' ווינגטון

הארלם

אפר ווסט סייד

צנטרל פארק

אפר סייד

מידטאון

ה'לס קיטשן

גרינוויץ וילג' וילג' היל

מוריי היל

צ'לסי

גראמטי

וסט גארמנט רובע וילג' ווסט סוהו

איסט וילג' גארמנט רובע

איסט וילג' לואר סייד

טרייבק

צ'ינה טאון

הרובע הפיניקס

ברוקלין הייטס

ויליאמסבורג

בושוויק

בדפורד סטייבסט

פרוספקט הייטס

בראונזויל

מזרח ניו יורק

ברוקלין הייטס

רד הוק פארק סלופ

קראון הייטס

איסט פלטבוש

קנארסי

מפרץ מנהטן עילית

פארק סנטס

אשון פארקווי

פלטבוש

הומקרטס

בנטנהרסט

קוני איילנד

מפרץ מנהטן תחתית

ביי רדג'

בנטנהרסט

קוני איילנד

מפרץ מנהטן תחתית

אכלנו אוכל מצוין,
שתינו יין בציר ועשינו סקס.
אם יש רגע טוב למות
זה בדיוק הרגע הזה.
בלייק אייברי

אלוהים ברא את האוכל,
השטן ברא את השפים.
ג'יימס ג'ויס

משפט האהבה היחיד הוא: "אכלת?"
אלזה מורנטה

1

גזליה

ישנם שני דברים שאני אוהבת: אוכל טוב וסקס טוב. בהתחשב בכך שהחיים החליטו לגזול ממני את אהבתי הראשונה, הייתי רוצה לפחות להיות מסוגלת ליהנות כמו שצריך מאהבתי השנייה. אבל...

כל התנאים כדי שהפגישה העל-זמנית ביני ובין ולוקה – ככה קוראים לבחור שהכרתי בטיסה מרומא לניו יורק – תהיה מספקת עד כדי עונג היו לפניי: משיכה מיידית מרגע שחגרנו את חגורות הבטיחות, כימיה אוטומטית מהמילה הראשונה, הבנה גוברת לכל אורך הטיסה... בקיצור, ברגע שנחתנו בג'יי-אף-קיי, לא עמדנו בפיתוי הסוויטה שלו שקראה לנו, אליה הגענו לאחר נסיעה ארוכה ולוהטת במונית.

אחר כך הכול התמוסס.

שתי שניות אחרי שנכנסתי לחדר, לוקה קיבל שיחת טלפון מאימא שלו והוא חשב שאין זמן מתאים מזה לענות לה. השיחה נמשכה חצי שעה, ובמהלכה הוא הרגיע אותה לפחות עשר פעמים שהוא בסדר, שהוא אכל, שחדר המלון נקי והמלון נמצא באזור בטוח של העיר, שהוא יתקשר אליה יותר מאוחר, שהוא לא ייסע ברכבת התחתית בלילה ושהוא לא ישכח לקנות מזכרות לסבתא ולדודות... אותי עניין דבר אחד, אחד בלבד, שינתק כבר את הטלפון הארור הזה ושנמשיך כבר מאיפה שהפסקנו.

האווירה הצטננה, וכשניסיתי להצית אותה מחדש, לוקה לא עמד בהבטחותיו, "אני אגרום לך לצרוח מרוב עונג", הוא אמר לי במונית.

בטח. ממני הוא קיבל טיפול "הכול כלול", אם אפשר לקרוא לזה כך, ואילו כלפיי הוא לא טרח להשקיע את המינימום של המינימום, וכשאמרתי לו בביישנות שנשארתי באמצע הדרך, הוא הסתכל עליי כאילו אין שום דבר שהוא יכול לעשות, וביטל את העניין ב"חבל, אני מצטער", לפני שנכנס למקלחת, אדיש לנוכח האכזבה על פניי. גם אני מצטערת.

מטומטמת שכמותי שהתייחסתי למשיכה אינסטינקטיבית. בפעם הבאה אלמד.

אני לוקחת את הטרולי שלי ועוזבת את המלון, חוצה את הלובי לעיני מבטו הזדוני של השוער.

אני יודעת מה הוא חושב, הוא שופט אותי. אותי, לא את לוקה, הוא גבר, על כן נורמלי שיהיו לו מפגשים מזדמנים, אני לא אתפלא אם אחר כך, הוא גם ייתן לו כסף.

אני לעומת זאת, זוכה לקבל מבט שיפוטי.

נשים חושבות על סקס בדיוק כמו גברים, יש להן אותם הצרכים והן רוצות בדיוק אותו סיפוק, אבל אוי ואבוי אם משהו יגיד את זה כי בחורות טובות לא אוהבות סקס.

צעדת הבושה שלי מנדה אותי מתואר "הבחורה הטובה", אף על פי שאני עומדת בכל הדרישות כדי להיות בחורה טובה.

אני בחורה ממש טובה, אני רוצה להגיד לשוער הזדוני, אולי לא הכי טובה בעולם, אבל אף אחד לא מושלם.

ואלה הטיעונים:

1. אני בת טובה ואחות טובה, אני מטפלת באבא שלי ובשני האחים הגדולים שלי מאז שאימא מתה (כשהייתי בת שלוש-עשרה).

2. אני עובדת טובה, שגדלה בעסק המשפחתי. ברגע שסיימתי את השיעורים הייתי מתחילה ללוש, לאפות ולרחוץ כלים, תלוי במטלות שהוטלו עליי במסעדה.

3. הייתי גם בת זוג טובה – לפחות, עד שהחלטתי לשים סוף למערכות יחסים ארוכות – דואגת ומלאת התחשבות כלפי הבחור שבו הייתי מאוהבת. את העובדה שהדאגה וההתחשבות שלי הופנו אל האדם הלא נכון הבנתי מאוחר מדי.

עם הזמן, כנראה ויתרתי על האהבה הגדולה, אבל דלתותיי תמיד פתוחות בפני מאהבים גדולים, בלי שזה יהפוך אותי לבחורה זולה, לכן שוער יקר, אתה יכול לדחוף את המבט הזדוני שלך ל...
 "איפה את? אבא שאל עלייך ונאלצתי להגיד לו שנשארת בשדה התעופה כי המזוודה שלך לא הגיעה. תחזרי הביתה לפני שהוא יגיע בעצמו לשדה התעופה."

הודעה מליזה, הכמעט־אחות שלי, מחזירה אותי למציאות. ליזה היא בתו של הסנדק של אבא שלי, טוני לו ביאנקו. ההורים שלנו שימשו קודם עדי החתונה זה של זה, ואחר כך הסנדקים בהטבלת הילדים שלהם. על אף שאיננו חולקות אף טיפת דם משותפת, קשה להבין איפה מסתיימת המשפחה שלי ואיפה מתחילה המשפחה שלה. בני משפחת וילה ובני משפחת לו ביאנקו הם בלתי נפרדים.

ליזה התלוותה אליי לאיטליה – בילינו שלושה שבועות בפאלרמו, נאפולי ורומא – אבל במטוס ישבנו במושבים נפרדים והיא לא יודעת מה קרה בטיסה שלי אף על פי שהיא יכולה לדמיין את זה.
 "אני במונית", אני עונה לה, ותגובת ה"שקרנית" שלה מאשרת בפניי שהיא כבר יודעת בלי שאצטרך להגיד לה כלום.
 כשאני יוצאת מהמלון אני פונה לעבר שדרות ברודווי כדי לחפש מונית, אף שנראה שהכביש פקוק והתנועה זזה בקצב של צב.
 לפחות הפסיק לרדת גשם, נחתנו בניו יורק בזמן מבול ואין לי מטרייה.

אני מאתרת מונית צהובה פנויה, עם שלט "פנוי" דלוק, ומתחילה לצעוד לעברה, אבל ברגע שאני נעמדת על שפת המדרכה, עובר אופנוע במרווח הצר שבין הספסל למסחרית חונה ומתזן צונאמי של מי גשם מטונפים מהשלולית שהצטברה בקצה הכביש.
 אני ספוגה כולי בנוזל חום ועכור מכף רגל ועד ראש.
 "אידיוט!" אני צורחת בכל האוויר שיש לי בריאות.
 הרמזור מתחלף לאדום, האופנוע נאלץ לעצור וכך אני מחליטה לגשת לרוכב השמוק ולהגיד לו מה דעתי עליו.
 "היי, אתה!" אני צועקת ומתקרבת אל הבחור. הוא חובש קסדה

שעליה כתוב "אבא'לה רווי זימה" ומקל של סוכרייה על מקל משורבב
מבין שפתיו... פתטי. "חמור עם רישיון! מה חשבת לעצמך, עבריין
פגע וברח שכמוך?"

דווייט

אתמול לא ידעתי מי אהיה היום, והיום אני לא יודע מי אהיה מחר. המוטו הזה, שעשוי להעיד על הפרעת זהות דיסוציאטיבית, מתאר את העבודה שלי. יש אנשים שהיו מוכנים לשלם כדי שיוכלו להחליף זהות בכל יום. אני לעומת זאת, מקבל תשלום כדי לעשות את זה.

אבל דבר אחד אני יודע בוודאות: הטלפון הנייד שלי מצלצל והאדם שמתקשר אליי לא אמור להתקשר אליי לפחות בשבוע הקרוב. "איפה אתה, פאראדיי?" נוהם קפטן בריסטול מהעבר השני של הקו.

"איפה שהפרוטוקול קובע שאני צריך להיות - בחופש." אני מפטיר, אפוף עדיין בקורי שינה. "במיטה שלי, אם אתה רוצה מיקום ספציפי."

"אל תתחכם. קום ותתייצב במשרד שלי בתוך חצי שעה. לבוש ורחוץ."

"למה הרגשת צורך לציין את זה?"

"אף פעם אי אפשר לדעת, איתך, אבל עם השאלה המיותרת הזאת

כבר בזכות לך דקה."

"קפטן, בלי להעליב, אבל לא, תודה."

"סוכן מיוחד פאראדיי, מספר אישי 0124, זאת לא הזמנה לשתות

תה ועוגיות."

אני מתהפך במיטה, כבר ער. "באמת? ואני כבר חשבת..."
 "אתה לא חושב פאראדיי, אתה מציית להוראות שלי. יש לנו תיק

חדש על השולחן והשם שלך כתוב עליו. אני רוצה אותך פעיל עוד היום," הוא פוקד ומנפנף בכל הסמכות שהתפקיד שלו מתיר לו.

"בוא נקבע מחר?"

"השעה שתיים בצוהריים, פאראדיי, אני רוצה אותך מול הדלת שלי לא יותר מאוחר משלוש. אם תאחר בדקה אני אשלח אותך ל..."
 "לכוון את התנועה, אני יודע," אני מקדים אותו, מאחר שאני מכיר את התסריט בעל פה.

"לא, אני אשלח אותך למשרד דרכונים," הוא מפטיר, "באוהיו."

בריסטול מנתק ואני בוהה בנייד בשילוב של הכנעה וייאוש. לפני זמן קצר סגרתי את התיק שהוטל עליי, מאסר של כנופיית פשע שהאף-בי-איי ניסה לשים עליה את ידיו כבר כמה שנים, קרטל סמים בהנהגת משפחת אגילרה. זאת הייתה משימה ארוכה, שבה בשלב מסוים אפילו אני הפסקתי להאמין שנצליח לבצע אותה, ובמהלכה גם כמעט סיכנתי את חיי כמה פעמים, אז קיוויתי שעכשיו ייתנו לי מספיק זמן כדי להתאושש.

למעשה, החופש עושה לי יותר רע מאשר טוב. אני חי תחת כל כך הרבה לחץ, שאחר כך אם יוצא לי להאט, יש לי ממש התמוטטות פיזית: כאבי ראש, צרידות, הפרעות שינה. לחץ הוא המצב הטבעי היחיד שהגוף שלי כבר מכיר.

הכאב שמכביד על עיניי כבר יומיים נעלם ברגע שאני חובש את הקסדה ועולה לאופנוע שלי, בדרכי אל מטה האף-בי-איי, אבל אין צורך שבריסטול ידע את הפרט הזה.

דברים מעטים נותנים לי סיפוק כמו נסיעה מהירה ברחובות ניו יורק אחרי שירד מכול, כשאני רכוב על אוגיי, אופנוע אס-וי אגוסטה, שהשגתי במכירה פומבית של נכסים שהוחרמו, כשאני מנסה לעבור דרך כל השלוליות שאני מצליח לאתר מראש.

אני רוכב לאורך שדרות ברודוויי, העורק הזורם מצפון לדרום לכל אורך מנהטן, בדרכי אל הפרדל פלאזה, מקום מושבו של המטה הכללי של האף-בי-איי. אני מתקדם בזיגזג בין המכוניות עד שאני מוצא את עצמי תקוע בין משאיות החונות בחניה כפולה, אוטובוסים בהמתנה ואתר בנייה שגולש לחצי מהשדרה.

הטלפון רוטט בכיס שלי ללא הפסקה, כשבריסטול לא נותן לי אפילו רבע שעה אקדמית.

אני עלול לקבל דו"ח במעבר בין מסחרית חונה למדרכה, אבל בעברי עשיתי מספיק קורסים של נהיגת חירום שצלחתי בציון מצוין, רמה אחת מתחת לאיש פעלולים, אני יודע מה אני עושה.

אני בודק שאף הולך רגל לא נמצא בעמדת סיכון ולוחץ על הגז, אני משתחל למרווח ברוחב חצי מטר ומתיז לאוויר זוג גלי מים מהשלולית שהצטברה בתעלת הניקוז המוצפת.

אחרי שאני נחלץ מהפקק, אני נעמד בנתיב, עדיין תקוע בגלל הרמזור האדום. אני יכול לספוג קבלת קנס, דו"ח אחד זה מספיק, לא שניים.

בזמן שאני מנקה את המראה, אני מרגיש שמישהו דוחף את כתפי הימנית.

"היי, אתה! חמור עם רישיון! מה חשבת לעצמך, עבריין פגע וברח?! " צורחת עליי בחורה זועמת ורטובה עד לשד עצמותיה, עם צמת שיער שחורה שמתנודדת על כתפה ומזוודה מטפטפת בידה.

"אני לא שומע אותך, " אני מסמן לה ומצביע על הקסדה. זה דגם סילון, אני שומע אותה מצוין, אבל היא לא יכולה לדעת את זה. "נראה לך נורמלי ללחוץ על פול גז באמצע השלוליות?! " היא צועקת חזק יותר. "אידיוט! יכלו להיות פה ילדים! או נכים!" אני מוציא את הסוכרייה על מקל מהפה. "כן, אבל לא היו." אני מוחה.

"איזה שמוק!" היא מפטירה. היא מושיטה את ידה אל המפתח ומסובבת אותו, מכבה את המנוע. "אז אתה כן שומע!" "תפסת אותי." אני עונה ללא רגשות אשמה מיוחדים, ומרים את המשקף של הקסדה.

"תראה מה עשית לי, מגעיל," היא נוהמת ומצביעה על בגדיה. החולצה שלה דבוקה לעורה כמו עור נוסף, ומבליטה את המחשוף המכובד למדי.

"לא הייתי אומר מגעיל," אני אומר בקול רם. "הרטבת אותי לגמרי!"

"ועוד בלי לגעת כך בכלל, אני רואה בזה מחמאה," אני עונה, ללא בוש. היא הגישה לי את הכריחה הזאת על מגש כך שהיה פשוט חבל לבזבז אותה.

"וזאת הדרך היחידה שאי פעם תצליח להרטיב אישה, חתיכת טמבל."

"הטבילו אותך במים הקדושים של מנהטן, זה מביא מזל." אני אומר. הרמזור מתחלף לירוק ואני מתניע את אוגיי. "ברוכה הבאה לניו יורק, תיהני מהשהות שלך," אני נפרד ממנה לפני שאני לוחץ על הגז. תיירים! הם לא יודעים ששני נתזי מים הם הדבר הכי פחות נורא שיכול לקרות להם ברחובות העיר הזאת.

***

כשאני מגיע אל בניין המטה, אני ניגש אל הבידוק הביטחוני לפני שאני עולה לקומה העשרים ותשע.

"סליחה, אתה במעיל העור, לאן אתה הולך?" עוצר אותי השומר בכניסה.

"בוקר טוב גם לך, אלווין," אני אומר לו ומציג בפניו את התג שלי.

הוא בודק אותי, בארשת חשדנית. "פשע מאורגן, דווייט פאראדיי..." הוא קורא בקול רם. "דווייט?! הוא קורא בהלם.

"אתמול בערב הכנתי מגש של מאפינס," אני אומר ומושיט לו את השקית. "האהובים עליך, קרמל ושוקולד לבן."

"אל תספר לאף אחד אבל המאפינס שלך אפילו יותר טובים משל אימא שלי." הוא מכריז ותוחב אחד לתוך פיו. "אבל... מה קרה לצמות המחומצנות שלך, לשפם העבה בסגנון מגנום, בלש פרטי, משקפי שמש של ג'פרי דאהמר וחולצות הוואי?"

"התיק של אגילרה סגור," אני מודיע בגאווה. כדי לחשוף את העסקים של הקלאן, התגנבתי לשורותיהם, ונאלצתי לשנות גם את המראה שלי, בהתאם לזה של המשפחה. לא אתגעגע לשפם, אבל החולצות המכופתרות דווקא היו נחמדות.

"לא זיהיתי אותך, סליחה." אלווין מחזיר לי את התג.

"אתה לא תהיה היחיד, כנראה." אני צופה יום ארוך.

"אם המבצע נגמר למה אתה לא בחופשה?"

"בריסטול מתגעגע אליי." אני אומר ונכנס לאחת המעליות.

שנייה לפני שהדלתות נסגרות, נכנסת למעלית בחורה מתנשפת.

"רק רגע, גם אני עולה." היא אומרת בהתנשפות ואז קופאת כשהיא

רואה אותי, על פניה הבעה בין הפתעה למבוכה. "אהמ, שלום... אני..."

אני עולה ל..."

"לקומה העשרים ותשע," אני אומר.

היא מעפעפת בעיניה, ומסיטה קוצת שיער מאחורי אוזנה

בעצבנות. "כן, גם אתה... אהמ... מי אתה?"

"סאלי, זה אני, דוויט."

היא משפפת את עיניה. "ד-דוויט?!"

סאלי, לעומת אלווין, מעולם לא ראתה אותי בחזות ה"אזרחית"

שלי, היא התחילה לעבוד בהאזנות בזמן שהייתי בשורות משפחת

אגילרה.

"לא זי..."

"לא זיהית אותי." אני מקדים אותה, "אל תדאגי, זה קורה לי כל

הזמן."

"לא חשבת שאתה כזה..."

"מסודר?" אני משלים.

"זה לא המונח שהייתי בוחרת בו, אבל אתה... אתה נראה טוב."

"אל תתרגלי. יש לבריסטול תיק חדש בשבילי, קרוב לוודאי שמחר

כבר אראה אחרת."

כשאני מגיע לקומה, אני מתעמת עם גורלי, סוכרייה על מקל

"צ'ופה-צ'ופה" בטעם תות-שמנת נעוצה בין שפתיי ואגרופי מוכן

לדפוק על דלתו של הבוס.

"היכנס." הוא אומר, עוד לפני שהספקתי לגעת בדלת. אני מביט

בפינה הימנית מלמעלה, היכן שנורת מצלמת האבטחה מהבהבת

לעברי.

"היית לחוץ לראות אותי," אני אומר ופותח את הדלת. לידו יושב

טירון, שנראה כמו הצל שלו. "היי, אף-פי, אני מברך אותך לשלום. כולנו היינו פעם אף-פי, דהיינו טירונים מזורגים, ועכשיו זה תורו. אתה מאחר, נוזף בי בריסטול."

אני מוציא שקית נוספת מהתיק ומנופף בה מולו. "מאפיין?"
 "אתה יודע שאני בדיאטה."

"זה מקמח מלא." אני עונה בחיוך מאוזן לאוזן.
 הוא משמיע נחרה ומושיט לעברי את ידו. "תן לי את זה, פאראדיי, לעזאזל איתך."

הקפטן לוקח את המאפיין ונוגס בו באנחת סיפוק. "זה," הוא ממלמל ומצביע על המאפה, "המאפה הזה הוא הסיבה שאתה מושלם לתיק החדש."

הוא מחליק לעברי תיקייה. אני מקווה שזה לא מה שאני חושב, אבל הסיכויים שאני טועה ממש נמוכים.

"מבצע 'מאמא מיה', אני קורא על החזית. אני נזרק על הכורסה מולו, ומגרר את מצחי. "המבצע של אגילרה נקרא 'צ'יקיטיטה', מה הבעיה של סטיבן?"

"הוא מעריץ של אבבא," נוחר בריסטול ומעלים את יתר המאפיין בנגיסה אחרונה. "תקשיב, הגיע אלינו מידע ממלשין, אסיר בכלא בניו יורק. הוא גילה שמנהל מועדון לילה בטרייבקה קיבל 'הזמנה' להגן על עצמו, ממקורבים למניסקאלקו."

"הזמנה" זאת דרך יפה להגיד שהבחור קיבל איומים על חייו. או שתשלם את דמי החסות ותוכל לנהל את העסקים שלך בשקט – וכך תזכה ל"הגנה" מפני מישהו אחר שרוצה להתערב בעסקים שלך – או שיציקו לך מאוד-מאוד.

"מא... ני... מגמגם הטירון, ורושם. "שאל..."

"סקאלקו." אני מתקן אותו. "מניסקאלקו."

"עם אל"ף או בלי אל"ף?" הוא שואל.

"אלוהים," מקלל בריסטול ומרים את עיניו לשמיים, כשהוא מקלל בשקט את מי שהצמיד לו את הטירון.

"עם אל"ף כמו אידיוט. אחת ממשפחות הוועדה." אני מסביר לו.
 "תכתוב: בין 1930 ל-1931 התרחשה בניו יורק מלחמת קאסטלמרה,

כססוך עקוב מדם בין משפחות איטלקיות על השליטה בעיר. הבוס שהחל את הסססוך החליט לארגן את הוועדה – הקומיסיונה, סוג של מועצת פשע ניהולית, בראשות המשפחות הללו, שעד סוף שנות השמונים נקראו 'חמש המשפחות': בונאנו, קולומבו, גאמבינו, ג'נובזה, ולוקזה. ליגת הקיסוס של עולם הפשע."

הטירון כותב במהירות כדי להדביק את הקצב. "ומה קרה בסוף שנות השמונים?"

"הם הפכו לשש משפחות," ממשיך בריסטול. "טרי 'הערפד' מניסקאלקו הוא הנצר האחרון לשושלת של הספאציני, חיילים שעשו 'ניקיון' בשביל חמש המשפחות."

"למה כינית אותו 'הערפד'?" הוא שואל אותי.

"בגלל הצורה המחודדת של אוזנו השמאלית, שנקטמה מקליע שממנו ניצל באורח נס," משיב הקפטן. "הוא הפך לבעל השפעה ואגר כוח רב עד שדרש מקום בשולחן של הוועדה. שש המשפחות חילקו ביניהן את הטריטוריה ולכל אחת יש את אזור השליטה שלה. מה מלמדים היום לעזאזל בהכשרה בקואנטיקו?"

הטירון מאדים עד אוזניו. "אהממ... וכמה עוסקים בדיוק המניסקאלקו?"

"סחיטה, סחר בסמים, הברחות, הימורים, זנות, הלוואות בריבית, משחקי מזל, שחיתות מנהלית, הלבנת הון." אני אומר, "כל פעילות לא חוקית שרק תבחר, נמצאת בקורות החיים שלהם."

אתה צריך לחיות מתחת לסלע כדי לא לדעת מי אלה מניסקאלקו. ובייחוד, שמייד אחרי סגירת התיק של משפחת אגילרה, מחלקת המשפטים רוצה להכניס אותם מאחורי סורגים. כולנו ידענו שזה מגיע, אבל למען האמת קיוויתי שהפעם זה לא יוטל עליי.

"נפתח סדק בחומה הבלתי חדירה שלהם, ואתה הולך לחדור לשורותיהם." מודיע בריסטול.

אלה לא חדשות טובות. לחדור לעולם התחתון הדרום-אמריקני זה דבר אחד, להיכנס לרשת של הקוזה נוסטרה זה דבר אחר לגמרי. במקרה הראשון, אתה צריך להעמיד פנים שאתה עשיר – להתרברב בתכשיטים ומכונניות יוקרה והם כולם נופלים לרגליך. במקרה השני,

אתה צריך להעמיד פנים שאתה אציל. המאפיה האיטלקית-אמריקנית היא האריסטוקרטיה של הפשע המאורגן, עם טקסי מעבר, מסורות ותארים היררכיים, אולי בגלל זה הרבה פעמים, יותר מדי, היא זוכה לרומנטיזציה בתרבות העממית. יש משהו מרתק בכך שזה בלתי אפשרי לחדור אליהם.

לג'ואקין – ג'ק פלקונה – גרסיה נדרשו שלוש שנים כדי לרכוש את אמונה של משפחת גמבינו.

"תכניסו אליהם את רודי העיפרון... או האנק החסכן", אני אומר. לכולנו יש כינוי, רודי הוא ארון בגובה שני מטרים ששוקל מאה ועשרה קילו. האנק לעומת זאת אמר אולי חמש מילים בסך הכול מאז שאני מכיר אותו.

"רודולף עובד 'בהשאלה' במחוז שיקגו במבצע נגד המאפיה הרוסית ואין לנו מספיק זמן כדי להכשיר את האנק. יידרשו שבועות של לימודי מאפיה, כדי שהוא יהיה אמין."

"אסיה סקול... " כותב הטירון בפנקס. "מי זאת אסיה?"

"אמרתי 'מאפיה' לא 'אסיה', אלוהים אדירים." מתפרץ בריסטול. "זה קורס אינטנסיבי ללימוד סוכנים סמויים איך לדבר, ללכת, לאכול, להתלבש ואפילו לחשוב כמו מאפיונר." אני מבהיר.

"אתה, דווייט, לא זקוק לזה ואתה יכול להיות אופרטיבי באופן מיידי. אתה חצי איטלקי, אתה מכיר את השפה, חיית בביג רידג', אחת המובלעות האיטלקיות הכי צפופות של ברוקלין, אין אף אחד יותר אמין ממך לתיק הזה."

"למה פעם אחת, לשם שינוי, אני לא יכול לקבל משהו קל?" אני מקטר.

"כי אתה הסוכן המיוחד הכי טוב שיש לנו." הוא משמיע את אחת המחמאות הנדירות שלו באוזניי. בעשר השנים הללו תחת פיקודו – התגייסתי לשורות המטה כשהייתי בן עשרים ושלוש – זכיתי לשמוע רק שני "כל הכבוד", ואחד "לא רע". משפט ההערכה הזה שלו הוא מעל ובניגוד לכל הציפיות.

"אתה מנסה לרכך אותי, קפטן?"

"אני מציין עובדה, אייקו 146 בסולם וכסלר, עשרים ושניים

מבצעי הסוואה, כשרק פעם אחת הסתכנת בחשיפת הזהות שלך. אתה מדבר שש שפות, אתה צלף מצטיין, ואתה לא נראה כמו סוכן פדרלי, אז אתה לא גורם למטרות להיכנס לדריכות." התכונה האחרונה היא בהחלט לא מובנת מאליה. החזות של מרבית הסוכנים צועקת "אף-ביי-איי" ממרחק של חצי קילומטר. "ואתה יודע לבשל, דרישת קדם בסיסית למבצע הזה."

"טרי מניסקאלקו מחפש טבח אישי?" אני זורק בסרקסטיות בתקווה שאני מצליח להעביר את אי-הרצון שאני חש. "אין לנו כזה מזל. למניסקאלקו יש חמישה קפטנים שתחתיהם יש לפחות עשרה חיילים שעושים את כל העבודה המלוכלכת במנהטן תחתית, הטריטוריה שהוועדה העניקה לו. לפי המודיע שלנו, אחת ממשפחות הפשע עומדת לפתוח מסעדה בטרייבקה." בריסטול מצביע על התיקיה. "רפדף לעמוד שש."

"וילה'ס של גואלטיירו וילה." אני קורא.

"אנחנו חושדים שזה עוד ערוץ כדי להלבין כסף מלוכלך. משפחת מניסקאלקו ומשפחת וילה קשורות זו לזו כבר שני דורות ולפני חמש שנים מניסקאלקו נאלץ לעבור השתלת כליה. נחש מי היה התורם הנדיב?" שואל אותי בריסטול.

"גואלטיירו וילה."

"בדיוק. לתרום כליה לבוס מעיד על אחוות אחים. אבל אם נחזור למסעדה, אם עסק כזה לא רוצה למשוך תשומת לב, בטרייבקה, הוא צריך לתפקד באמת. הוא צריך להכניס את העיר למטבח שלו." ממשיך בריסטול.

"ואני צריך ללכת לשם." אני מסכם.

"בראש המסעדה יעמוד אנג'לו, הבן הצעיר של גואלטיירו,

והמודיע שלי אישר לי שהם מחפשים כוח אדם."

"האנק יכול להציע את עצמו בתור מלצר." אני מציע.

"באולם המסעדה לא אוספים מידע, אנחנו צריכים לראות מה קורה במטבח, במחסן, במשרד, ובשכיל זה אנחנו צריכים בן אדם שיודע לבשל. אתה לא רק מסתדר בגדול, אלא מאחר שאתה חצי איטלקי, אתה מסוגל להכין את המנות של התפריט."

"רבע." אני מתקן אותו. "רבע איטלקי, מהצד של אימא של אימא שלי."

"זה לא משנה."

"זה כן משנה." אני משיב, "חוץ מזה, סבתא שלי הייתה מוורונה. וילה הוא סיציליאני."

אני לוקח שוב את תיקיית הרמות החדשה שלי ולא מצליח להתאפק מלבטא את התסכול שלי. "רומיאו? ברצינות?"
"זה רומנטי."

"זה מגוחך." אני מוחה וסוגר את התיקיה, בעצבים.
"כבר הכנו לך את מסמכי הזיהוי החדשים שלך." הוא מאשר, ומתעלם מכל מחאותיי. "אתה היחיד שיכול למלא את התפקיד הסמוי הזה. אתה תסתנן לצוות המטבח, תרכוש את אמונה של משפחת וילה, תאסוף את המידע שאנחנו צריכים כדי להראות את היחסים שלהם עם מניסקאלקו, ואז אתה יכול לראות את עצמך כמועמד למשרת מפקח מבצעים מיוחדים. אתה מוכן להפסיק לסובב את הסוכרייה על מקל בפה שלך? בן כמה אתה, חמש?"

"כל אחד משחרר מתח בדרך שלו. יש כאלה שמעשנים, יש כאלה שלועסים מסטיקים, זאת הדרך שלי." עד לפני שלוש שנים עישנתי שתי חפיסות ביום.

"אם מניסקאלקו יהיה מאחורי סורג ובריח, אתה תקבל קידום. מה דעתך, פאראדיי?"

"אם אני אסכים..."

"כבר סידרנו לך דירה חדשה בברוקלין, תעבור לאסוף את המפתחות לפני שאתה הולך," הוא מורה לי, אדיש בפני ספקותיי.
"אתה אפילו לא מקשיב לי, הא?"

"הריאיון בעוד יומיים, תיכנס לתפקיד ותסדר את עצמך, אתה צריך להיראות כמו בחור טוב. שיער מסורק, זקן מגולח, חולצה מגוהצת, ואלוהים אדירים, אתה לא יכול פעם אחת ללבוש מכנסי ג'ינס שלמים?"
"מה לא בסדר במכנסיים האלה?" אני שואל.

"אני לא דורש שתלבש ז'קט ועניבה, אבל לפחות תלבש בגדים שלא מראים את תחתוני הבוקסר שלך... עם עלי התלתן עליהם."

"אה, כן, אלה של סן פטריציו. אני קצת מאחר עם הכביסה."
"חתיכת איחור, הייתי אומר."
"או אלה שכתוב עליהם 'המופע מוצא חן בעיניך?' בחזית
התחתונים, ומאחור, 'את צריכה לראות אותי בלי תחתונים.'"
בריסטול מנענע את ראשו, ופולט אנחה. "זה מופע שהייתי שמח
לחסוך מעצמי, אם אפשר."
"אני לא מתאים כמו שאני?" אני שואל ועושה סיבוב במקום. כבר
חזרתי למי שהייתי, לפני שהסתננתי לרשת הפשע אגילרה. "הצמות
ירדו, השפם איננו, הבגדים הצבעוניים אינם."
"ותסלק את הדבר הזה," פוסק בריסטול.
"את מה?"
"אתה יודע מה."
"לא, אני לא יודע," אני מתעקש.
"אל תשחק אותה טיפש, אני מדבר על הדבר הזה."
"דבר?"
"הפירסינג בלשון, פאראדיי," הוא מתפרץ.
"אפילו אימא שלי לא הכריחה אותי להוריד אותו."
"אני לא אימא שלך."
"מזל."
"קדימה, החוצה!" הוא מרעים וקם על רגליו. שזו בעצם הדרך
שבה כמעט תמיד מסתיימות הפגישות שלנו.
טוב, יש לי יומיים להפוך לרומיאו קורלי ולחדור ללב המאפיה
האיטלקית-אמריקנית של ניו יורק. אבל את הפירסינג אני לא מתכוון
להוריד.

גזליה

בבית שלי שולט הכאוס.

הכאוס הוא המצב הטבעי של בית וילה, למעשה, אבל יש כאוס ויש כאוס.

הכאוס באנגלית, כשאנחנו מדברים בקול רם לצרכים עניינים. הכאוס באיטלקית, כשאנחנו רבים, תמיד בקול רם. וכאוס באיטלקית, מיקס של שתי השפות הקודמות שאנחנו משתמשים בו כדי להתחרות מי מדבר יותר חזק מאחרים. למרבה הצער בשבילי, מדובר כאן במקרה השלישי.

יש את אבא, האחים שלי פייטרו – המכונה גם פיט – ואנג'לו, ליזה, ואימא שלה צ'טי.

הנושא שבגללו סוערות הרוחות? התפריט של וילה'ס.

"ארנצ'ינו, עם O!" אומרת צ'טי ומנופפת בדף התפריט.

"מה את יודעת, את בכלל מכינה אותם מחודדים! איפה ראית,

תגידי לי, ארנצ'ינה מחודדים?!" עונה אבא שלי.

"אם תכתוב ארנצ'ינה עם A, אני לא אכין לך אותם!" היא מכריזה,

ומשלבת את זרועותיה.

"ואם תכתבי אותם עם O, אני לא אגיש אותם!" משיב אנג'לו.

"אפשר לכתוב ארנצ'ין, מגדר ניטרלי," מציעה ליזה, "ככה שכולנו

נסכים."

"המסעדה שלי, החוקים שלי, כותבים ארנצ'ינה," פוסק אבא.

"הטיגון שלי, החוקים שלי," עונה צ'טי ליריבה. "כותבים

ארנצ'ינו."

הוויכוח ארנצ'ינו/ארנצ'ינה הוא קרב קלאסי במשפחת וילה'לו ביאנקו. המשפחה של אבא במקור מפאלרמו והיא משתמשת במונח ארנצ'ינה, ואילו המשפחה של צ'טי באה מאזור קטניה, ושם אומרים ארנצ'ינו. ברור ששניהם טוענים שהם צודקים.

העובדה שאבא וצ'טי היו בסיציליה בדיוק פעם אחת בילדותם, לא הופכת אותם לפחות סיציליאנים.

אימא שלי, לעומת זאת, הייתה ממוצא סרדיני, והיא הייתה נוסעת לבקר את הסבים שלה לעיתים יותר קרובות, אז בבית שלנו תמיד נשבה אווירה מאוד מעורבת של שתי התרבויות הגסטרונומיות. "ואם בכלל לא נכניס ארנצ'ינה לתפריט?" אני מציעה.

קשה להשתיק את בני וילה ולו ביאנקו ביחד, אבל נראה שההצעה שלי הצליחה במשימה.

"מה?! קוראים כולם, המומים.

"ג'ולייטה, את השתגעית?" שואל אותי אבא שלי ומסתכל עליי כאילו הוא לא מזהה אותי.

"מעולם לא הייתי יותר צלולה ואל תקרא לי ג'ולייטה." אני רוטנת. "אנחנו פותחים מסעדה בטרייבקה, אחת השכונות הכי אופנתיות במנהטן. אנחנו לא יכולים להגיש למקסים קלר אוכל מלא, ממולא, מטוגן פעמיים."

"עוד פעם המקסים קלר הזאת?! נוהם אבא ואחריו פיט ואנג'לו. מקסים קלר היא מבקרת האוכל המוערכת אך גם מחמירה ומאיימת של "מנהטן בייטס – תנגסו את התפוח", אתר הגסטרונומיה המוביל של העיר. ביקורת חיובית ממנה פותחת דלתות למדריכי מישלן, ולהפך, קטילה ממנה סוגרת את החמצן למסעדה ורבים לא שורדים לאחר מכן אפילו שנה.

אין לה פנים, אומרים שיש לה ארון של תחפושות, השמועה הכי נפוצה היא שכל פאה שלה היא בצבע בלונד פלטין מסנוור. למדתי את הטור שלה בעל פה, ואני יודעת מה היא מעריכה ומה היא שונאת. "אז בלי מטוגנים?! צ'טי כמעט בוכה. היא ואבא של ליזה, בטרם

מותו לפני שנתיים, פתחו את אחת מחנויות הטוגנים הכי אהובות ברובע, ולכן שמן וטיגון עומדים בבסיס פירמידת המזון שלה.

"מעט מטוגנים." אני מרגיעה אותה. "אבל זה לא יכול להיות עמוד השדרה של התפריט." אני לוקחת את אחד הדפים המפוזרים על השולחן ועוברת על המנות השונות. "אין כאן שום דבר שלא ראו כבר בכל מסעדה בליטל איטלי, אנחנו לא מציעים שום דבר חדש. "אז מה אנחנו אמורים להגיש?" שואלת צ'טי. "אגרולים?" "זה לא מה שאני אומרת, ובכל מקרה גם אגרולים הם מטוגנים." אני מוחה, "קודם כול נחשוב מה לא לשים בתפריט." "את רוצה להוריד מנות?" שואל פיט ומעקם את האף. אני מהנהנת בנחישות. "נתחיל מה'צ'יקן פרמזן' הזה, באיטליה מקבלים מאסר עולם על מי ששם עוף יחד עם פרמזן!" המשפט שלי מקים מהומה. "רק כי היית באיטליה אל תבואי ללמד אותנו שיעורי בישול," אומר אנג'לו בחמיצות.

"נגיש אוויר." מסכם אבא שלי בארשת רגוזה. "אם נקשיב לך, לא יישאר שום דבר."

"אם אף אחד מכם לא שם לב, יש בעיה," אני מניחה את התפריט על השולחן. "אנחנו צריכים לחשוב מחדש על הכול: סוג המנות, צלחות, גודל מנה! הכול יותר מדי. בטרייבקה אי אפשר להגיש שלוש מאות גרם מקרוני לאדם, מקושקשים בצלחת בלי צורה." אני מעיפה מבט לאנג'לו, שנועץ את המזלג שלו בערימת פסטה פנה נוטפי גבינה מצלחת שיכולה להשביע משפחה בת שלוש נפשות.

"אנחנו צריכים, אנחנו יכולים," הוא מייבב בפה מלא, "איך את קשורה?"

"אני חושבת שיש לי זכות להביע דעה לגבי מה נבשל, לא?"

"את לא מבשלת," הוא אומר בקצרה, בטון חד.

"מה?" הפעם אני זאת שמתפלאת. זה שאנג'לו יתערב במסעדה זה כבר מגוחך כשלעצמו, כל כך לא אכפת לו הרי, אבל זה שהוא יתחיל לפקד עליי, אין סיכוי. אנג'לו גדול ממני בשנה ואיתו תמיד היו לי חיכוכים ויחסים עוקצניים, אבל בתור הבן הכי צעיר הוא תמיד היה הכי מפונק, התינוק של הבית. "ומי החליט? אתה?"

"לא, אבא."

מבטי נח על האדם המדובר. "הוא צוחק, נכון?"
אבא משתעל בעצבנות, מחפש בני ברית במבטים גנובים שאותם הוא שולח אל צ'טי. "כן, חשבתי שזה עדיף בשבילך." הוא מתחמק.
"אני במטבח, כן או לא?" אני שואלת אותו בהחלטיות.
"את תהיי באולם עם ליזה," צ'טי ניגשת לעניין. עניין שלא מוצא חן בעיני כלל.

"ומה אני אעשה באולם?"
"תיקחי הזמנות, תלווי את הלקוחות לשולחנות..." הוא מונה את הדברים כאילו הוא מתאר בפניי את עבודת חלומתי.
"רציתי להיות במטבח." אני מתפרצת ומרימה את קולי. "תשלח את אנג'לו לאולם!"
התגובה שלי גורמת לכולם להתרחק.
"כבר מאוחר," אומרת צ'טי, ומצביעה על השעון שלה, "אולי נלך, בסדר, ליזה?"

מה שבתרגום חופשי פירושו: בואי ניתן להם לפתור את זה ביניהם.
"אני אקח אתכן," פיט מתנדב ללוות את ליזה הביתה, הוא מחזר אחריה כבר שנים, בלי לזכות להצלחה, אבל הוא לא מתייאש. הוא מושיט לה את הז'קט ופותח לה את הדלת כאילו זה כל מה שהוא אי פעם חיכה לו.

"אני גרה בצד השני של הרחוב, פיט." היא אומרת.
"אני אהיה שומר הראש שלך."
"אתה יכול לשמור עליי כמה שאתה רוצה, אבל מרחוק."
"אני יוצא," מודיע אנג'לו, נחוש להסתלק מהוויכוח.
"אתה נשאר." אני עונה בזעם.
"את רוצה את המטבח של וילה'ס? תשיגי אותו לבד." הוא לוקח את מפתחות המכונית, מסובב אותם סביב אצבעו ופונה לעבר היציאה.
אני נשארת לבד עם אבא שנאנח כאילו הוא כבר עייף מהשיחה עוד לפני שהיא התחילה.
"זה נכון מה שאנג'לו וצ'טי אמרו?" אני שואלת ונעמדת מולו כשידיי על מותניי.

"אל תדברי אליי בטון הזה, ג'ולייטה."

"קוראים לי ג'וליה."

"אני אקרא לך בשם שבו הטבלתי אותך, לא בשם שמתחשק לך." הוא משיב, מנפנף בסמכותיותו.

לפני ארבע שנים שיניתי את שמי באופן רשמי מג'ולייטה לג'וליה, וקירות הבית כמעט התמוטטו. אפילו יותר מהפעם ההיא שבה אבא גילה את הקעקוע הראשון שלי. עם הקעקוע השני הלך יותר טוב, הוא צעק אבל הוא לא שבר כלום, בקעקוע השלישי הוא הרים ידיים והסתפק בכמה ימים של רוגז ותשובות קצרות.

אבל עם השם... ג'ולייטה הייתה אימא שלו. אבא קיבל את העניין כבגידה והוא מתעקש לקרוא לי ג'ולייטה על אף שבמסמכי הזיהוי שלי כתוב שם אחר.

אני מצטערת על כך, אבל הוא לא הבין את הצורך שלי לשנות את שמי.

"למה החלטת להעביר אותי לאולם המסעדה?!" לא שיש משהו רע בתפקיד המארחת, אבל אני יכולה לתרום למסעדה הרבה יותר מאשר רק לחייך באדיבות ללקוחות. "והכי חשוב, מתי חשבת לספר לי את זה?! כבר שבועות שהמוח שלי קודח במחשבה על יצירת תפריט מקורי, נסעתי עד איטליה כדי לראות לאיזה כיוון לוקחים את המטבח האיטלקי האמיתי עכשיו, אני מנסה חומרי גלם חדשים, סגנונות בישול ועכשיו מתברר שהמטבח הוא של אנג'לו?!" אני מתפרצת. גם אני יודעת לצעוק, לעזאזל, ואני אצעק כמה שאני רוצה.

"זה לא יכול להיות אחרת, ג'ולייטה."

"לפיט יש את המאפייה, המסעדה הייתה צריכה להיות שלי!" אני אומרת בנחרצות. "ואנג'לו יהיה באולם."

"אנג'לו הוא לא טיפוס של אולם."

"הוא גם לא טיפוס של מטבח, אם כבר!" אני פותחת את ארון 'הזיכרונות', זה שעמוס במתנות נישואים, הטבלות, טקסי לחם הקודש, חתונות זהב, כסף וכל אירוע אפשרי שעולה על הדעת, ומוציאה אלבום תמונות אחד מהערמה. "תראה," אני אומרת כשאני מעלעלת בו בקדחתנות. "אני והביצה העלומה הראשונה שלי." אני מצביעה על התמונה הדהוייה במקצת. אימא הייתה פנאטית

בכל הנוגע לתמונות אבל לא הרגישה מספיק מוכשרת כדי לרכוש מצלמה אמיתית, אז היא הייתה מצלמת במצלמות החד-פעמיות ובכל שבוע הייתה הולכת לפתח סרט. היא סיפרה את כל חיי המשפחה שלנו בתמונות, כולל את כל ההתקדמויות שלי במטבח: הארנצ'ינה הראשונה שגלגלתי, הפיצה הראשונה שהכנתי, והביצה העלומה הראשונה שהצליחה לי. הייתי אז בת תשע. "אנג'לו לא יודע אפילו להכין ביצה עלומה!"

"למדי אותו. "אבא לא מתרגש.

"אה, בטח, הגיוני שהמארכת תלמד את השף לבשל, "אני עונה. אנג'לו יודע לבשל, כולם במשפחה יודעים לבשל, אבל הוא היחיד שהמטבח כלל לא מעניין אותו, הוא לא משקיע את הלב, והוא מעדיף לאכול את מה שמישהו אחר הכין.

לבשל ולהכין אוכל אלו שני דברים שונים. הוא מכין אוכל, אני מבשלת. בשבילו זה מאמץ, בשבילי זה עניין של תשוקה. "בוא נחליף תפקידים! אתה יודע טוב מאוד שאני אהיה יותר מתאימה, אני אנהל את הצוות, אני אציע תפריט תחרותי, אני אבחר את המרכיבים הנכונים. זה מפני שאני אישה, נכון? העסקים של המשפחה הם לגברים, מה פתאום שתשים אישה לעמוד בראש צוות של גברים."

"לא, ג'וליטה, לא מפני שאת אישה את לא יכולה להיות במטבח, "עונה אבא. הוא לוקח מטלית אבק ומתחיל לנקות את התמונה של אימא שניצבת על המדף בסלון. בכל ערב הוא זורק את שאריות הנר שבער ומדליק בשבילה נר חדש. "את שווה לבד יותר מפייטרו ואנג'לו גם יחד."

"אז למה אני לא יכולה להיות השף?" אני שואלת שוב על סף ייאוש, ושומטת את זרועותיי לצידי גופי.

"כי השף חייב לטעום את כל מה שהוא מכין ואת לא יכולה!" צועק אבא ומסתובב לעברי, עם מטלית האבק באוויר. "את לא יכולה, "הוא פוסק במבט כל כך חמור עד שאני מרגישה כאילו הוא זרק עליי אבן. "זה לא נכון שאני לא יכולה." אני מוחה.

"את לא יכולה ואת יודעת את זה." הוא חוזר. "ואני לא מתכוון לדון בזה, אחרי שדנו בכך כבר מאה פעם."

הוא מפנה לי את גבו, פונה שוב אל תמונתה של אימא ומלטף את הזכוכית. "עקשנית בדיוק כמוך."
 "אבל אבא, לטעום זה לא לאכול." אני מנסה לגרום לו לחשוב בהיגיון.

"ואת תתעייפי. שף קם עם עלות השחר."
 "הו, בזה אנג'לו ממש אלוף. מתי הייתה הפעם האחרונה שראינו אותו קם לפני אחת־עשרה?"
 "הוא יתרגל." הוא אומר בקצרה.
 "אתה יכול להשלות את עצמך." אני אומרת בסרקסטיות שמסגירה את כל הכעס שלי.
 "עכשיו מספיק, ג'ולייטה, זה מה שהחלטתי, וילדה בת עשרים ושבע לא תגיד לי מה לעשות."
 "אני כמעט בת עשרים ושמונה," אני מתקנת אותו, "ואני לא ילדה."

"אה, באמת? אז למה את עושה כאלה סצנות כמו תינוקת?"
 "כי קיבלת את ההחלטה הלא נכונה ואתה יודע את זה. תמצא לך מארחת אחרת, אני לא יכולה יותר."
 "הספיקו לי הקיטורים שלך, לכי לחדר שלך."
 "לא, אתה לא יכול לגרש אותי מפה." אני עונה, נחושה לומר את המילה האחרונה. "אני זאת שהולכת כי נמאס לי מכל הפרנויות שלך."

דזייט רומיאו

ביליתי את ארבעים ושמונה השעות האחרונות בכישול כל המתכונים שאני מכיר, מהמנות הפשוטות ביותר ועד אלה המסובכות יותר, כל זה תוך צפייה ב"חבר'ה הטובים", "קזינו" ו"הסנדק" 1-2-3 באיטלקית. רומיאו קורלי יכבוש את גואלטיירו וילה. בעצם, לפי איך שהריאיון מתקדם, אנחנו כבר משרדים על אותו הגל.

"דיפלומה בכישול עם ציון לשבח, מאסטר בקונדיטוריה ושוקולד, וטועם יינות מיומן." הוא קורא בקול מלא התפעלות. קורות החיים מזויפים כמובן, כולל התעודות שצירפתי. "בלי יין, זאת חצי ארוחה." אני אומר.

"אני מסכים." מהנהן גואלטיירו. הוא נראה בדיוק כמו מאפיונר מהדור הישן, כולו מעודן: שיער אחרי פן מוקפד, אין לו צל של זיפים אף שכבר אמצע הצוהריים, חליפת מקטורן קלאסית מעומלנת, מטפחת רקומה בכיס, שעון זהב, טבעת שבלייה עם ראשי התיבות של שמו G.V. על הזרת. הוא מרים את מבטו כדי להצליב מבט בשלי ובוחן אותי בעיניים עצומות למחצה. "אתה שותה? כמה? מתי?" נימת קולו דומה לחקירה.

"רק באירועים מיוחדים. היינות שאני אוהב עולים יותר מכפי שאני יכול להרשות לעצמי."

"המממ," נדמה שהתשובה שכנעה אותו. "איזה יינות אתה מעדיף?"

"אני לא אסרב לכארולו או למאסטו אם מישהו ירצה להציע לי כוס." אני משיב מייד, "אבל אם אני יכול להניח על השולחן בקבוק בכל יום, אני אבחר בעיניים עצומות ביין אדום טיפוסי מחבל אתנה. ובן ריי לסיום."

"נראה, אם תתנהג יפה." גואלטיירו משפיל את מבטו אל קורות החיים שלי. "אחר כך... עבדת בספינות השיט בכל התפקידים עד שהפכת לסר-שף."

"כן." אני מאשר כשאני מרוכז יותר באיתור הנקודות שבהן אוכל לשתול את מכשירי ההאזנה. אנחנו נמצאים במשרד של המסעדה, אחד האזורים החמים שצריך לשים עליהם עין – ואוזניים. "לאן הפלגת?"

"עם 'קומפס קרוז' הפלגתי במפרץ מקסיקו ובקריביים. עם 'קורסלי קרוצ'רה' בכל הים התיכון, עם 'קונארד' נשארתי רק עונה אחת, בפייורדים של נורבגיה. ולבסוף חזרתי ל'קומפס' והפלגתי ליפן ולדרום מזרח אסיה."

"הסתובבת בעולם." הוא אומר ומגרד את סנטרו בהרהור. "אין ספק, העבודה על ספינות שיט אימנה אותך לתפוקה גבוהה במגבלות של זמן, בארגון מרחב ובניקיון, אולם אני שואל את עצמי אם אתה באמת אמין."

"מה גורם לך לפקפק בי, מר וילה?" אני שואל אותו ושומר על גישה קלילה ורגועה.

"אתה מבין, רומיאו, אני משלם לעובדים שלי יפה, מאוד יפה, כדי שהם לא יסתכלו סביב ולא יתפתו להצעות אחרות. אני צריך לסמוך על האנשים שנכנסים לנכס שלי, ושתייחסו לעבודה כאילו יש להם משהו לאבד. מי מבטיח לי שלא תעזוב בעוד חודש כדי לעבור לדובאי? אני לא רוצה אדם לא יציב, לא כמטבח ולא בשום מקום אחר."

גברים עם כבוד מקיפים את עצמם רק באנשים עם כבוד, ויש רק דרך אחת לדעת אם מי שעומד מולך יהיה נאמן למחויבותיו: יש לו משפחה או לא? הם עובדים עם מי שיש לו אישה וילדים כי יש להם אחריות, והם יבצעו גם את הפקודות הכי מלוכלכות בלי להגיד מילה

כדי שלא יפגעו באנשים היקרים להם. גבר בודד הוא לא אמין כי אין לו מה להפסיד. הוא לא אומר את המילים, אבל אני יודע את זה והרממה שממלאת את החדר צפופה וכבדה.

"אני רוצה להתחתן." אני אומר בהבעה נחרצת. "נמאס לי לנודד. זה מרגש לבקר במקומות חדשים, אבל גם הרגשתי מאוד בודד בשנים האלה."

גואלטיירו מרים גבה, בהתרשמות. "יש לך חברה?"
"ג'ני." אני מאשר. "אני אציע לה נישואים כשיהיה לי מספיק כסף בצד כדי שנוכל לעבור לבית גדול יותר."
הוא עדיין בוהה בי כאילו אני תחת מיקרוסקופ. "אתם כבר חיים יחד?"

"לא." בין הנקודות החשובות בדמותו של רומיאו, הדגישו לי באדום שמגורים יחד לפני הנישואים הם דבר אסור. אני לא משמיע טענות דתיות, אבל צלב הזהב התלוי על צווארי בין שני הכפתורים הפתוחים של החולצה מדבר בשמי. "כרגע אני גר בדירת חדר, אבל צריך בית גדול עם שני חדרי שינה לפחות, אם יום אחד יגיעו ילדים." אוקיי, שרפתי את כל הקלפים.

"אתה בן שלושים ושלוש, אני בגילך כבר הייתי אבא לפייטרו ואנג'לו."

"המשפחות שלנו לא קרובות כדי שנוכל להיעזר בהן," אני הולך על קלף הרחמים. "לכד הכול הרבה יותר קשה."

גואלטיירו משחק עם פקק העט הנובע המונח על כריכת העור של השולחן שלו. "אתה נקי?" הוא שואל אותי לפתע.

"נקי?" אני שואל.

"התיק הפלילי שלך."

גם כאן אנחנו באזור אפור. העובדה שאין לי עבר פלילי תהפוך אותי לבחור טוב, יותר מדי טוב, עם זאת יש בעולם התחתון הרבה גברים שיכולים בקלות להפריך את השקר שלי, אם אומר שישבתי בכלא.

"תמיד הצלחתי להסתדר בלי הצורך להיכנס אל מאחורי הסורגים." "וזה," גואלטיירו מחווה בראשו אל הקסדה שאני מחזיק בחיקי,

ומתייחס אל האופנוע. "זה שלך או שזה 'מתנה'?" הוא מתכוון אם הוא גנוב.

"חבר של חבר היה זקוק לכסף אז עשיתי איתו עסקה." אחת המעלות הגדולות של המבצעים במסווה היא היכולת לגשת למחסן ההחרמות. יש למטה פארק מוטורי שיכול לעורר את קנאתו של האמיר, כולם הוחרמו ממושעים במהלך מבצעים. קדילאק לא יכלה להתאים לדמות שלי, אבל אופנוע יפה ומנצנץ כן. להשתמש באופנוע שלי לא בא בחשבון.

אני ממתין לתגובה למשחק שלי, אבל קול פתיחת הדלת קוטע אותנו.

הבעת פניו של גואלטיירו משתנה, פניו מאירות. "ג'ולייטה!" הוא קורא בקול רוטט מגאווה. אחר כך הוא שוב מביט בי. "עכשיו תכיר את בתי הצעירה. ג'ולייטה, זה רומיאו."

אני מסתובב ומוצא את עצמי פנים אל פנים מול בחורה בעלת שיער ארוך כהה, עור שזוף ופוני שנופל על שתי עיניה הירוקות הכהות הרושפות לעברי.

בדיוק כמו לפני שלושה ימים, כשהעפתי עליה שפריץ של מים עם האופנוע.

"רומיאו, הא?" היא חוזרת בקול קפוא, "אתה יכול ללכת, אבא, אני אמשיך את הריאיון." שיט.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן